

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail ism@ism.dk

Dato: 23. juli 2009

LOF/ J.nr. 2009-5002

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 18. juni 2009 følger hermed indenrigs- og socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 470 (SOU Alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske af Lone Dybkjær (RV).

Spørgsmål nr. 470:

”Ministeren bedes kommentere Landsforeningen for Voldsramte Kvinders åbne brev, jf. SOU alm. del - bilag 378, og samtidig redegøre for, hvilke initiativer regeringen har taget på området for voldsramte kvinder?”

Svar:

I det følgende vil jeg kommentere de områder, der hører under Indenrigs- og Socialministeriets ressortområde.

Jeg vil indlede med at fastslå, at det naturligvis aldrig må blive acceptabelt at chikanere eller true ægtefæller og kærester. Derfor er der bl.a. i socialpolitisk regi iværksat en række foranstaltninger, der skal forebygge vold i hjemmet og skal hjælpe kvinder, der måtte have været udsat for vold eller trusler herom. Derudover indeholder lov om aktiv socialpolitik bestemmelser, der angiver mulighederne for at give økonomisk hjælp til de voldsramte kvinder og tilskud til børnene.

I tråd med Østrigsmodellen, findes der i Danmark allerede hjemmel til at bortvise voldelige og truende personer fra hjemmet mv., jf. lov om bortvisning og beføjelse til at meddele tilhold. Det er vigtigt, at de sociale myndigheder agerer proaktivt i sådan en situation, herunder at kommunen hurtigt tager kontakt til de involverede parter med henblik på at iværksætte en relevant indsats.

Vedrørende spørgsmålet om terapi til voldelige mænd, vil jeg nævne, at der allerede i dag findes behandlingstilbud til voldelige mænd. Der findes såle-

des flere tilbud om behandling af voldsudøvende mænd i København, Ålborg, Århus, Herning, Odense og Roskilde. Alle støttes af puljemidler bortset fra tilbuddet i Ålborg, som er et kommunalt tilbud.

Voldsramte kvinder har mulighed for at tage ophold på landets kvindekrisecentre, der har til opgave at yde hjælp og støtte til kvinderne, som er nødvendig for at komme videre i livet.

Kvindekrisecentre etableres efter § 109 i lov om social service, hvorefter kommunalbestyrelserne skal tilbyde midlertidigt ophold i boformer til kvinder, som har været udsat for vold, trusler om vold eller tilsvarende krise i relation til familie- eller samlivsforhold. Kvinderne kan være ledsaget af børn, og de modtager under opholdet omsorg og støtte.

Derudover skal kommunen tilbyde støtte og vejledning fra en familierådgiver til kvinder med børn på boformer efter § 109 (indført ved en lovændring pr. 1. juli 2008). Rådgivningen gives i forhold til bolig, økonomi, arbejdsmarked, skole, daginstitutioner, sundhedsvæsen m.v. og skal understøtte de enkelte dele i kommunalbestyrelsens øvrige tilbud. Rådgivningen skal iværksættes, når forberedelsen til udflytning fra boformen påbegyndes, og fortsætte indtil kvinden og børnene er etableret i egen bolig.

Kommunalbestyrelsen skal endvidere tilbyde psykologbehandling til alle børn, som ledsager moderen under dennes ophold i boformer efter § 109. Pligten til at tilbyde psykologbehandling gælder uanset opholdets varighed og tilbuddet skal iværksættes under selve opholdet eller i umiddelbar forlængelse heraf.

Det er skadeligt for et barn at overvære vold mellem forældrene, også selvom volden ikke fysisk rettes mod barnet. Den senest udgivne børnestatistik fra Landsorganisationen af Kvindekrisecentre viser med al tydelighed vigtigheden af at være opmærksom på de børn og unge, der oplever vold i hjemmet. Derfor er der iværksat en række initiativer, der særligt er målrettet børn i voldsramte familier.

Først vil jeg gerne understrege, at kommunerne har en forpligtelse efter servicelovens § 146 til at føre tilsyn med de forhold, som børn og unge lever under. Hvis kommunen bliver opmærksom på forhold, som giver grund til at antage, at et barn har behov for støtte, skal kommunen undersøge forholdene nærmere og iværksætte relevante foranstaltninger, hvis der er behov herfor. Støtten skal tilrettelægges, så den gives sammenhængende og så tidligt som muligt. Kommunernes forpligtelser til at undersøge sagen og iværksætte foranstaltninger er beskrevet i servicelovens §§ 50 og 52.

Den tidlige indsats er vigtig for denne målgruppe af sårbare børn og unge, der vokser op i voldsramte familier. Derfor er jeg også glad for kampagnen

"Tag signalerne alvorligt", som Ankestyrelsen har iværksat for at øge kendskabet til, hvordan man kan underrette Ankestyrelsen med sin bekymring for et konkret barn – og derved hjælpe barnet til en hverdag uden vold eller svigt. Den tidligere nævnte ret til psykologhjælp for børn på krisecentre, kan bidrage til, at børnene på en god måde kan få bearbejdet deres oplevelser.

Endelig vil jeg henvise til udviklingsprojektet "Børn i voldsramte familier" under Servicestyrelsen, der er finansieret gennem satspuljen og løber fra 2008 til 2011. Projektet har et samlet budget på 51,8 mio. kroner og sætter fokus på sammenhængende støtte og behandling til voldsramte børn og mødre, både før og efter de forlader et krisecenter samt på tidlig opsporing af vold mod børn og udvikling af behandlingsmetoder til børn, der har overværet eller været udsat for vold i hjemmet.

Som det fremgår af mit svar har vi allerede fokus på området om vold mod kvinder og børn, og jeg mener, vi er nået langt i bestræbelserne for at forbedre forholdene for voldsramte familier, og på at nå de målsætninger, som landsforeningen ønsker at fremme ved de konkrete forslag, som foreningen kommer med i det åbne brev til udvalget.

Karen Ellemann

/ Lola Foster